

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt — kr.
Fél évre	2 frt — kr.
Negyed évre	1 frt — kr.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendők.

Megjelenik

minden Kedden

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 10 kr. Ezen kívül minden hirdetésnél 30 kr. bélyegdíj fizetendő.

Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mérsékelt díjak egyezség szerint.

Előfizetési felhívás.

az „Erdészeti Ujság“ czimű szak- és társadalmi hetilapra.

A jövő hó elsejével új évnegyednek lépünk küszöbére s ebből az alkalomból ujjalag bizalommal fordulunk az erdészeti és vadászati altiszti személyzethez, kérve annak nem csak eddig is tanusított, hanem fokozottabb további támogatását.

Egy negyed év hiján öt éve annak, hogy lapunk megkezdte munkálkodását, melynek célja volt egyrészt fölírni és életre kelteni az addig tétlenségben s magára hagyatva élő erdészeti és vadászati altiszti személyzetet fokozni kedvét hivatásához és az élethez, megacélozni izmait a létért való küzdelemhez, másrészt pedig a felébredettek közt összetartó kapcsolatot képezni és a haza minden vidékén szétszórta, szétagolt testület alkotó részeit egy tömör egészszé forrasztani.

A fáradhatlan munkálkodás másik célja volt megvetni alapját az „Országos Erdészeti és Vadászati Altiszti Nyugdíj és Segélyegyesület“ megalakításának. Nehéz, fáradságos munka volt s lapunk szerkesztője mint a mozgalom vezetője gyakran volt már azon a ponton, hogy a további küzdelmet föladjá, mert nem találta meg soká azt a pártolást, melyet a szent cél megérdemelt volna, mégis nem csüggedett, mert volt egy lelkes — bár kicsiny csoport, mely buzgón kitartott mellette s nem engedte végleg elbukni a küzdelemben.

Az ige ime testté kezd már válni, az egyesület végleges megalakítása már csak hetek

s legfőbb hónapok kérdése s itt méltán fölmerül a kérdés, hogy miután kitűzött céljait már részben elérte — van-e még továbbra is létjogosultsága s illetve szükséges lesz-e azt még tovább is fenntartani?

Erre a kérdésre csak igennel felelhetünk, mert nem elég valamely dolgot megkezdeni, hanem azt be is kell fejezni, már pedig ezt csak úgy tehetjük sikeresen, ha az eddig jónak és célirányosnak bizonyult összetartó kapcsolatot meg nem bontjuk, hanem azt még szorosabbá tesszük.

Most, midőn szó van arról, hogy nyugdíj és segély egyesületünket véglegesen megalakítsuk, minden érdeklődőnek szüksége van arra, hogy a kivitel egyes mozzanatairól tájékozva legyen, már pedig ezt egyelőre csak az „Erdészeti Ujság“ segítségével nyerheti meg.

Az Erdészeti Ujság ezen kívül közli az erdészet és vadászat terén előforduló nevezetesebb eseményeket s nem zárkózik el attól, hogy a hozzá beküldött s ezeket illető dolgozatokat közölje, mi által nagy mértékben hozzájárul olvasóinak és munkatársainak önművelődéséhez.

Az üresedésben lévő állások betöltésénél az Erdészeti Ujság úgy a szolgálatadóknak, valamint az azt keresőknek a legjobb szolgálatot teszi, a mennyiben gyakori megjelenése igen alkalmassá teszi a pályázatok közzétételére, tekintettel pedig arra, hogy a lap mindig inkább a közcélra, mintsem a saját érdekét tartja szem előtt, a pályázati hirdetmények díját is a lehető legalacsonyabbra szabta s azoknak

egyszeri közzétételénél 2 frt 30

minden további közzétételénél pedig még 1 frt. 30 kr. a beiktatási díj, tekintet nélkül a pályázat terjedelmére. Olyan olcsó tehát a pályázatok beiktatása, mint egyetlen más lapnál sem, e mellett pedig az az előnye, hogy mindazok kezén megfordul, kik a hirdetett állásokra pályázni hivatva vannak.

Ilyen előnyök mellett bizton reméljük, hogy lapunkat nem csak eddigi hiveink, de mindazok pártolni fogják, kik az alakítandó egyesületünk iránt érdeklődnek.

Kérjük tehát összes barátainkat, hogy lapunk terjesztése érdekében minden lehető elkövetni, azt ismerőseiknek ajánlani, valamint a saját előfizetéseiket megújítani sziveskedjenek.

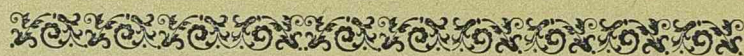
Az előfizetési árak maradnak a régiek, és pedig:

Egész évre	4 frt
Fél „	2 frt
Negyed „	1 frt

Pályázatok egyszeri beiktatása tekintet nélkül azok terjedelmére 2 frt 30 kr., minden további beiktatás 1 frt 30 kr.

Végül kérjük összes barátainkat, hogy minket szellemileg is támogatni s a környékükön előforduló minden nevezetesebb mozzanatról értesíteni sziveskedjenek.

Az Erdészeti Ujság
szerkesztősége és kiadóhivatala.

A mármaros-szigeti segélyegyesület.

A tavaszi erdőművelési munkálatoknál alkalmazott munkások bérjegyzékelése és egyéb össze torlódott irodai és magán teendőim akadályai miatt csak most közölhetem kedves lapunkkal a „Mármaros-szigeti m. k. erdőigazgatósági kerület „altishti segélyegyesülete“ megalakulását.

Folyó év június hó 11-ike volt az a nagy nap — mely történetesen és feljegyzésre méltó véletlenséggel egybeesett az erdőtörvény szentesítése napjának 20-ik év fordulójával — mely meghozta a szigeti kerület altisztjei rég vajdó reményét.

Reggel 8 órára volt kitűzve, az erdőigazgatóság e célra átengedett egyik termében a gyülekezés, hol már a kora reggeli órákban sokan gyűltek össze, lelkesen fogadva a szigeti központi kartársaktól. Igazán meglepető volt, hogy a költsönös bemutatkozások után is, mint ez másutt is ilyen alkalmakkor megtörténik, hossza vége nem volt az egymást közelebből jól ismerők közt a folytonosan sutgó kérdezősködésnek hogy: „ki is az a nagyszakállú . . . meg az a napbarnította vadászruhás . . . hát az a kopasz kartárs?“

A kitűzött órára elég szép számban 48-an gyűltek egybe. Minden erdőgondnokságtól volt ha nem több de egy képviselő, más erdőgondnokságok, így például a körösmezői három erdőgondnokság, mely annak idején az 1895-ki országos gyűlésen is az egész erdőhatóság kerületéből egyedül vett részt, most is fényesen kitett magáért, mert a fekete tiszai személyzet egyet kivéve mind ott volt, a kevelei és mezőháti pedig 1—1 résztvevővel volt képviselve.

TÁRCZA.

Gondolatok, ábrándok, valóságok.

Irta: Juhász Gábor.

Május 19-ike, pénteki nap van s így a népbe gyökerezett általános vélemény szerint szerencsétlen nap s magamat is Isten tudja, hogy az erre való gondolat hatása alatt, vagy egyéb körülmények miatt olyan mivel sem megmagyarázható, mintegy elzárkózó gondolatok foglalnak el; keresen okát hosszasan eredménytelenül, míg egyszerre mint villanyszikra cikázik át agyamon egy gondolat s erre nagyott ugrom örömben. Hiszen szinte észrevétlenül közeledik az a nagy nap mely hivatva van mindnyájunk jobb jövőjét elővarázsolni.

Az erre irányult gondolat végig nyargal összes ereimen, pezsgésbe hazza fiatal véremet s önkénytelenül

is bizonyos kéjmámorba merülök. Gondolataim az idő gyors szárnyain ragadnak előre s lelki szemeim előtt egy kép tűnik fel. Ott látom magamat mint aggastyánt a kandalló pattogó tüzenél, körülveve gögicselő unokák seregétől (pedig még jó magam is élő öreg szülők unokája, szinte gyermek vagyok.) Karácsony estéje van; öregek ifjak együtt várják a Jézuska jövetelét, bőkezűségének ajándékait. Vágyódás, leplezetlen öröm honol minden arczon. Egy pillanatig kábító gyönyör futja át egész valómat. Milyen jótékony érzés! bár örökké tartana!

Fölebredek ábrándjaimból. Visszapillantást vetek a rég elmúlt időkbe, midőn még a mai boldogságom csak homályos sejtelem képiben élt. Megemlékezem azokról a férfiakról, kiknek fáradozása, búzgsága tette lehetővé mostani jólétemet s itt első sorban rá térnek gondolataim az „Országos erdészeti és vadászati altishti nyugdíj és segély egyesület“-re.

Hideg borzongás fut végig hátamon, a szégyen, harag pirja borítja arczomat, midőn visszagondolok arra a korra, melyben ennek az egyesületnek eszméje

A gyűlést Ilosvay Dezső igazgatósági kiadó, utalva az erdőaltisztek még mindig súlyos helyzetére, melyen addig is, míg a remélhető érdemleges javulás beáll, ön tevékenységgel sokat lehet lendíten — rövid, de sokat mondó lelkes beszéddel nyitotta meg, a jelen voltak riadó éljenzése közt.

Az alapszabályok ismertetése következén, miután a gyűlés ügyvezetőnek: Ilosvay Dezsőt, jegyzőnek: Hetzke Istvánt, pénztárnoknak: Teleházy Edét, ellenőrnek pedig Rácz Imrét és a választmány 15 rendes és 5 póttagját egyhangulag megválasztotta, a tervezetet csekély módosítással elfogadta.

A gyűlés folyamán fehérholló számba menő cselekedet jutott köztudomásra, t. i. hogy Groedel Herman fa nagykereskedő és fűrészgyáros a kincstárral 20 évig fennállott üzleti viszony folyó évben történt meg — szűnte alkalmából 5000 koronát tett le az erdőigazgatóság altisztjei javára. Képzeltető, micsoda elemi erővel tört ki az őszinte tetszésvihar és éljenzés. De hogy is ne! mikor Groedel ur a honi fakereskedők közt Horn Dávid ur mellett, ki tudva levőleg 500 frtot adott 1896-ban arra a célra, hogy ennek költségén arra érdemesnek talált erdőaltisztek az ezredéves kiállítást meglátogathassák, — az egyedüli, kinek eszébe jutott az a testület is, mely annyi félreismerés és ismeretlenség közt fáradhatlanul végzi terhes, sokszor életveszélyes közszolgálatát.

A gyűlés e szép és nemes emberbaráti cselekedetért, mely mint alap elősegítette a szigeti egyesület rég huzódó megalakíthatását, jegyzőkönyvileg köszönetet szavazott Groedel Herman urnak.

Az egyesület, mint nevéből is kitűnik, ez időszert a szigeti hatóság altisztjeit első sorban halálozás

esetére segélyezi, még pedig: a családfő elhalálozása esetén 200 korona, a családanya 100, és családtag elhalálozásakor 50 korona segélylyel. Szükség esetén, az egyesület anyagi erejéhez képest, a választmány egyéb körülmények közt is szavazhat segélyt

Jelenleg az összes erdőigazgatósági 108 erdőaltishti család kebeléhez tartozik, még a nyugdíjas állománybeliek is, de három év múlva, három évről három évre a kik nem akarnak tagjai lenni kiléphetnek.

A tagsági díj az évi fizetés $1\frac{1}{2}\%$ -a a fizetésből közvetlenül lesz, levonásba hozva.

Az egyesület vagyonának gyümölcsöztetése kérdésénél határozatba ment, hogy a tagok legfeljebb 100 korona költsönben is részesülhetnek 5% kamat láb mellett.

A szigeti egyesület, mely a beszterczebányai erdőigazgatóság és ungvári főerdőhivatalnál tudtommal már meglévő hasonló egyesületek közt a harmadik, hogy megalakulhatott, az oroszánrész a központbeli kartársakat, jelesen: Ilosvay Dezső, Málnási István és Teleházy Edét illeti, de az életképesítő lökést az erdőigazgatóság tekintetes tisztviselői, élükön nagyságos Tomcsányi Gusztáv m. kir. erdőigazgató ur fenkölt gondolkodásu és nemes jóindulatu hathatós támogatása adta meg, melyet a Nagyságos úr a gyűlés küldöttségének, mely a hála és köszönet őszinte adója lerovása végett tisztelgett nála: a jövőre is megígért.

A rossz idő dacára a „Malomkertben“ délután kedélyes összejövetel volt, nagyban elősegítve a reggel és délelőtt tapasztalt ismeretség hiány eloszlását.

megszületett és melyben az ige testsé lön, mert magam előtt látok egy maroknyi küzdő seregecskét és mellette egy sokszorta nagyobb tétlen, lomha tömeget, mint a küzdelem közönyös szemlélőjét. Őlbe tett kézzel, csak a mai napnak élő, a jövővel, a saját és embertársa jólétével mint sem törődő kartársak csoportja tűnik föl lelki szemeim előtt s eszembe ötik, hogy mi mindent tehetne vagy tehetett volna ez a nagy sereg, ha csak egy kis életrevalóság, egy kis lelkesedés és áldozatkészség lenne benne.

Eddig tart az ábránd s ebből egyszerre visszatérek a rideg valóságba.

Egyszere eszembe jut a példabeszéd a szálkáról és a gerendáról; magam is meglátom felebarátom szemében a szálkát s a magaméban nem lelem a gerendát? Elfog az önvád. Vajjon megtettem vagy megteszek-e én is mindent, mit kötelességem lenne tenni s erőtmöl kitellenék?

Egyetben férfiu küzd halálmegvetéssel, igaz lelkesedéssel valamennyiünk érdekében; elveti magától

a kényelmet, az élet élvezeteit s vajjon hányan sitenek közülünk segítségére? Nem hagyjuk-e magára szellemi és anyagi szükségéinél? Pedig elég lenne, ha mind-egyikünk csak a kis ujját mozdítaná meg s mi, legalább legnagyobb részünk még sem tesszük meg.

Naponkint alig több mint egy krajczárba, hébe-korba egy pár sor írásba kerülne csak, hogy lapunkat úgy szellemileg, mindt anyagilag sinylődésétől megmentsük és még ezt a csekély áldozatot is csak néhányan tudják meghozni?

Miért van ez így? Azt hiszem, nem csalódom, ha azt hiszem, hogy a szakmánkbeli legnagyobb része fatalista: olyan nép, mely azt hiszi, hogy a sors ellen küzdeni. az általa mért csapásokat elhárítani nem lehet.

Óh, mi kicsinyhitűek!

Mire is van tulajdonképpen szükségünk? Csekélységre; valóban alig számbavehető csekélységre. Lássuk mi az?

Első sorban segítségére kell sietnünk kivétel nélkül mindnyájunknak ama férfunak, ki félre téve minden

Isten Ujja.

Hogy mennyire bizonytalan az ember élete különösen az erdészethél s hogy a jó Isten mennyire jelen van mindenütt ott, hol legnagyobb a szükség legjobban bizonyítja a következő eset:

Gáspár József kőrösmerei (Gerőpatak) főerdőőr ki csak a tavasszal került a sóvári erdőhivataltól ide Máramarosba, a mult napokban az erdősítés ellenőrzése végett kint járván a gerőpataki völgybe eső 15—20 éves fiatalosból mint ha kolomphangot hallott volna. A meredek oldalon nagy ügygyel-bajjal a hangirányába törekedett, hogy, mint hitte, a tilosban legelő marhát behajthassa. Egy jó darabig haladva egy benőtt de azért járható ösvényre talált, mely majdnem a kívánt irányba vezetett. Sietve tört utat tehát magának a málra, szeder inda szövevényben. Egyszer csak közvetlen előtte hangos buzzogással egy mogyoró-fajd roppan föl s alig hogy leszáll, egy erős csattanás hangzik, melyet egy pillanatig tartó panaszos madár kiáltás követ. Rövid gondolkodás után óvatosan megközelíti a helyet, hol egy hatalmas vasmacskás végű lánchoz erősített medve vastör hatalmas karjai közt halálra szorítva találja a mogyoró fajdot. Mint a megindított vizsgálat kiderítette, a vastört Márkullek Kosty jól ismert vadászó tette ki a félre eső gyalog utra, mert mint ő mondta, az előtte való nap a havasról hazajövet egy medve állta volna útját s azt akarta megfogni.

Lehet, de az már bizonyos, hogy ha a Gondviselés nem küldi el védő madarát és a különben jól elrejtett és szokásosan meg nem jelölt vastörbe, mert a gyalog-ösvényen állott, az itteni viszonyokat kevésbé ismerő

Gáspár bele lép, az hanem is végzi ki, de az esti szürkület, vagy a reggeli pirkadás biztosan oda vitte volna Markulcseket, kiről egész lelki nyugalommal feltehető, hogy tettét palástolván, menten golyót rőpített volna foglya koponyájába

† † †

LEVELEZÉS.

Borsod-Harsány 1899 június 7.

Tekintetes Szerkesztő úr!

Jól tudom azt, hogy most, midőn az ujság szerkesztésén kívül még a megalakítandó egyesületünk ügyeivel is vesződni kell, minden pillanata drága s nem is alkalmatlankodnám szerény soraimmal, de nem állhatom meg, hogy le ne irjam, miként is esett az meg, hogy én az országos gyűlésen megjelenhettem.

„Egy gondolat bánt engemet“, énekelte kosorus költőnk Petőfi s én is vele zenghetem, hogy engem is egy gondolat bánt, ugyan nem az, hogy párnák közt fogok talán meghalni, hanem igenis az, hogy miért is nincs köztünk egyetértés most, midőn végre valahára a virradat derüje kél egünkön s felhangzott ország-szerte, az erdők rengetegeiben is a hívó szózat, hogy a szétszórtan élő erdészeti és vadászati altisztek a maguk és családjaik érdekében egyesüljenek s jött a fölhívás, hogy ebből a czélból hazánk szép fővárosában gyülekezzenek, még pedig kettős ünnepen, a vigasztaló Szentlélek ünnepén és szabadságharcunk egyik legfényesebb fegyverténye, Budavára bevételének 50 éves fordulóján. Hajdanában elég volt a véres kard körülhordozása és zászlók alá sereglettek a haza védelmére a derék vitézek s csak elvértve akadtak gyászmagyarkák,

melléktekinteteket már évek óta fáradozik azon, hogy köztünk az összetartást megteremtse, hogy fölköltve kebleinkben a lelkesedés szikráját, melynek erejével a sorssal megküzdhetünk.

Milyen könnyen tehetjük ezt meg! Nem kell ahoz más, mint hogy igyekezzünk lapunkat tömeges pártolással az anyagi gondoktól megmenteni, szellemi részét pedig csekély erőnkhez mértten dolgozatainkkal gazdagítani. Mindkettő olyan csekély áldozat, hogy mindegyikünk játszva meghozhatja.

Másodszor szükséges, hogy az országos erdészeti és vadászati altiszti nyugdíj és segélyegyesület eszméjét valamennyien, öregek és ifjak egyaránt magunkévá tegyük s a kitűzött zászló alá mint egy férfi sorokozzunk, hiszen a mit itt teszünk, azt nem másnak, hanem magunknak és családjainknak jóvoltára tesszük. Ne vélje senki, hogy neki arra szüksége nincs és így nem is szükséges az ő hozzájárulása, mert hiszen utolsó ember az, ki csak önmagának és nem egyuttal felebarátainak és közvetve az egész társadalomnak is él.

A Megváltó nem csak egyeseket hitt, hanem kivétel nélkül mindeneket; sajnos, hogy töben voltak a meghívottak, mint a választottak. A mi vezérünk, lapunk szerkesztője is kivétel nélkül mindnyájunkat tette szőlőit; mutassuk meg, hogy meg tudjuk hallgatni hívó szózatát, mert hiszen őt is sokban hasonlíthatjuk a nagy reformátorokhoz, kik életüket mások javának szentelték. Az olyan embert, ki életét egy bizonyos eszmének áldozza, ezért kényelmét, egészségét föláldozza, nem csak szeretnünk és tisztelnünk, de minden kitelhető módon támogatnunk is kell.

Ezek a gondolatok villantak át agyamon a már említett május 19-én.

A gyűlés napja ki van tűzve s miután magam is a megjelenendők közé tartoztam, számot kellett vetnem a dolog anyagi oldalával is. Fuvar, vasut, hordár, szálloda, étkezés, a székesfőváros egyes nevezetességeinek megtekintése, egyes apróságok bevásárlása stb., bizon mind nagy gondot ad a szegény embernek, kivált ha ez mind nincs meg, de hát azért tanítják az iskolában

de hát nem nevezhetnők ilyeneknek azokat is, kik még a csekély áldozattól is visszarettenve távol tartják magukat mozgalmunktól?

Bizon valljuk meg az igazat, hogy még mindig óriás többségben vannak azok, kik tétlenül nézik az ő jóvoltukért is folytatott küzdelmünket s ölbe tett kézzel várják, hogy kaparjuk ki számukra a gesztenyét. Igaz, voltunk a gyűlésen szép számmal nem csak a magunk nevében, hanem sok derék kartársunk megbízásából is, de ugyan hányiszorta többen jelenhettünk volna meg egy kicsit több lelkesedés és áldozatkészség mellett?

Megvallom az igazat, hogy ha valaha, úgy most jött roszkor nekem ez a gyűlés, mert a legutóbbi időben egyik elemi csapás a másik után ért; sertéseim s egyéb lábas jószágaim elhullottak, e mellett az előző évnegyed már távol, a következő pedig még messze volt, de hát meghallottam a hívó szöveget s nem lett volna többé erő, nem hatalom, a mely visszatartson, mert nagyobb volt bennem a felebaráti szeretet s a hazafiui kötelességérzet, mint bármi egyéb melléktekintetek s mindennél előbbre helyeztem a családom és bajtársaim érdekeit.

Derék jó feleségemnek is voltak némi aggályai, mert hiszen úgymond neki is szüksége lesz nyári felöltőre, kalapra, no de ennek már csakugyan megörültem, mert hiszen akkor a téliekre immár nincs szükség, hát ezeket szépen becsapom zálogba s kapok rájuk annyit, hogy kifutja a vasuti féljegyre oda is, vissza is. Visszavonulnom már úgy sem lehet, mert hiszen nem csak a fővárosban élő rokonaimnak jelentettem be közeli látogatásomat, hanem még lapunkban is nemrég magam buzditottam társaimat a megjelenésre s bizon megölt volna a szégyenérzet, ha nem mehetek.

Jó is volt az elzálogolás eszméjével előhozakodni, mert feleségem duzzogott ugyan kissé, de azután csakhamar megbékélt s mint okos asszony még jobb módot talált; felajánlotta ugyanis, hogy a költségekre ide adja tejből, tojásból összekuporgatott filléreit, de csak olyan feltétellel, ha nem csak a tőkét becsülettel vissza adom, hanem kamat fejében még őt is magammal viszem a gyűlésre, no meg a rokonok látogatására. Határtalan örömben nem csak ezt, de még azt is megigérttem, hogy nyári kalapot és felöltőt is veszek neki.

Ilyen előzmények után jutottam föl Budapestre, még pedig elsőnek s nekem jutott a szerencse szerkesztő urral együtt fogadni a később érkező bajtársakat, kik közül néhányan nagy örömmre szinte magukkal hozták kedves nejeiket. Gyülekeztek is azután rendre a kedves bajtársak s elég szép számmal is voltunk, de hát azért csak elmondhattuk az irás szavait, hogy „sokan voltak a meghívottak, de kevesen a választottak.”

A gyűlésen töltött idő örökké feledhetlen marad előttem és soha nekem egy pohár bor vagy sör jobban nem ízlett, mint az, melyet ügyünk sikerére üritettünk. Mig mi a gyűlés után annak sikere fölötti örömkömben áldomásoztunk, addig nóm rokonaival a színházba ment, hol éppen az „Arany lakodalom” című darabot adták, melyben többek közt az a jelenet is előfordult, mikor a magyar nők és leányok legkedvesebb ékszerüket tették le a haza és szabadság oltárára s ez oly nagy hatással volt nőmre, hogy bizon mondom, kész lett volna ujon vett kalapját és felöltőjét is szent ügyünk érdekében föláldozni.

Ime az élő példa, hogy csak egy kis lelkesedésre, buzgóságra van szükségünk s akkor biztosak lehetünk benne, hogy törekvéseinket siker fogja koronázni.

Itt még tisztelt kartársaim hű nejeikhez fordulok

a kivonást olyan módon, hogy: ötöt a négyből nem lehet, kölcsön kérünk a szomszédától. Ennek a tanításnak jó magam is hasznát vettem, lévén szinte egy derék jóakaróm, ki soha sem hagyott el az inségben, gyerünk hozzá.

Reményen most sem csalt és csakhamar birtokában voltam a csekély summának, mely nekem olyan nagy szibeli gyönyörűséget okozott. Megláthatom tehát hazánk gyöngyét, büszke fővárosunkat, meg Podhradszky atyánkat meg mind azokat a lelkes férfiakat, kik vele együtt küzdenek mindnyájunk jólétéért. Öröömöm határtalan volt s valóban nem tudok eléggé csodálkozni számos szaktársam fölött, kik még mindig hidegen tudnak maradni annyi szívből jövő és szívhez ható hívás után. Nem tudom véges eszemmel fölfogni, hogy mi lehet az, mi őket visszatartja a közös munkálkodásban és küzdelemben való részvételtől.

Sokan talán attól félnek, hogy a közös ügyszó való csatlakozásukkal elüljáróik haragját vonják magukra, pedig ez nem áll; példa erre tekintetes Ferencz

Gyula m. kir. erdész úr, a hidegszamosi erdőgondnokság derék vezetője s a hozzá beosztott Huszár Pál m. kir. erdőgyakornok úr, kik igen melegen érdeklődnek mozgalmunk iránt, nem is említve a reketői m. kir. erdőgondnokság vezetőjét, tekintetes Nemes Károly m. kir. főerdész urat, ki maga szíves volt alkalmazottjait a nemes ügy iránt buzditani s ennek köszönhető, hogy ezek valamennyien szívvel-lélekkel pártolói mozgalmunknak.

Mit szóljunk végül ama jóindulatról, melyben részünk van a legmagasabb körökben, az erdészeti vezér-férfiainál?

Bizon nagyon szomorú dolog lenne, ha mindezeket látva még mindig akadnának tétovázók s csak egy is visszamaradna a közös küzdelemből.

Föl tehát a tetre, kedves szaktársaim, vessetek félre minden személyes vagy más melléktekintetet; munkálkodjunk igaz lelkesedéssel, közös akarattal a közjó, kíváltképen a mi javunk érdekében! Ne tekintetek arra, hogy az én hangom gyöngye, hanem lássátok azt, hogy a jó iránt fogékony szívemből ered. Ha mindegyikünk tehetségéhez képest megteszi az ő kötelességét, lehetetlen, hogy végre is ne boldoguljunk.

Úgy legyen!

azzal a kéréssel, hogy ők vegyék kezükbe a lelkesítő szerepét, mert — magamról tudom — nincs olyan kemény szívű ember, ki szeretett életetárja kérő szavainak ellentállani tudna; hiszen ők és az ő magzatjaik azok, kikért leginkább kell küzdeünnk.

Mindezeket pedig magán a gyűlésen szándékoztam elmondani, de hát ott drága volt minden perc s így hallgatást kellett parancsolnom kitörni vágyó érzelmeimnek.

Isten és az Ő Szentlelke segedelmét kérve munkálkodásunkhoz vagyok a szerkesztő úrnak igaz hive
Rozsán József
uradalmi fővadász.

Nyilvános köszönet.

Az országos gyűlésünkről haza érkezve olyan kedves meglepetésben volt részem, a milyenben még — igaz lelkemre mondhatom — életemben csak egyszer részesültem és pedig akkor, midőn az 1895 évi első gyűlésünk alkalmával fölvelt csoportképünkhöz Magdó Márton radváneci m. kir. erdőőr, nekem kedves barátom szíves volt egy sajátkezüleg készített s igazán művészi kivitelű keretet küldeni, mely az akkoriban együtt átélt néhány órának örökké kedves emléke marad. —

Az említett meglepetés annál nagyobb volt, mert ezt nem is személyes ismeretségnek köszönhettem. A gyűlésünket megelőzőleg ugyanis névnapom volt, melyről — meg vallom az igazat egyetlen egy ember volt, a ki megemlékezett s ez nem volt más, mint Penk Antal, Tolna vármegye Czikó községében székelő kedves kartársunk, ki erre az alkalomra sajátkezüleg faragott sétatálcát s két ugyancsak ilyen szivarszipkát volt szíves csekélységemnek küldeni.

Ez a rendkívüli jóindulat és előzékenység annyira meglepett, hogy nem találok megfelelő szavakat szívem mélyében érzett hálám kifejezésére; nem maga az ajándék anyagi becse és értéke — bár ez sem csekély — az, mi itt számításba jön, hanem igenis az az elismerés — mert csak ennek tulajdoníthatom — mely szerény tevékenységemnek jutott osztályrészül.

Midőn itt, a nagy közönség előtt tiszta szívemből eredő köszönetemet nyilvánítom eddig személyesen ismeretlen, de lelki tulajdonságaiban immár jó ismerős kedves barátom Penk Antalnak, egyuttal kijelentem, hogy ezt az ajándékot csak olybá tekintem, mint buzdítást további munkálkodáshoz a közjó érdekében, mert hiszen az nem tisztán személyemnek, mint inkább ama érdemnek lett áldozatul adva, mely az erdészeti és vadászati altiszti személyzet érdekében tett szerény munkálkodásomnak kifolyása.

Fogadják említett barátaim megemlékezésükért ez uton hálás köszönetem nyilvánítását és tartsanak

meg a jövőben is szíves emlékezetükben, valamint hogy az ő emlékü is örökké szívembe lesz vésve.

Podhradszky Emil
az Erd. Ujság szerkesztője és kiadója.

Különfelek.

Figyelmeztetés. A folyó hó végével számos tisztelt olvasónk előfizetése lejár vagy már előbb lejárt. Ez alkalommal tisztelettel felkérjük összes hiveinket, hogy előfizetéseiket a jövő hó elejével megújítani, illetve hátralékaikat is letörleszteni szíveskedjenek, annyiival inkább, mert vállalatunknak is a félév fordultával sok terheit kell kiegyenlíteni. Tájékoztatás céljából az előfizetés lejártának idejét csak a hónap és nap megjelölésével a czimszalagon feltüntettük, ezenkívül minden lappéldányhoz, melynél az előfizetés lejárt, előnyomott utalványlapot csatoltunk, hogy az előfizetési díjak beküldését ezzel is megkönnyítsük. Új előfizetőinket figyelmeztetjük, hogy lapunk ama számai, melyekben az egyesületünk alapszabályai foglalvák, már teljesen elfogytak, azok tehát, kik azokat megismerni óhajtják nyilvánítsák ebbeli kívánságukat az előfizetés beküldése alkalmával az utalvány szelvényén, hogy külön lenyomatban megküldhessük.

Azoknál, kik egy negyedévet meghaladó hátralékban vannak, a lap további küldését a jövő hó közepén beszüntetjük s a hátralék behajtását jogi képviselőnkre bizzuk.

A méter jubileuma. A méter mértékrendszernek az idén lesz százéves jubileuma. Már jóval előbb sokat foglalkoztak egy egységes hossz-mértékrendszer kérdésével, mert nagyon érezték szükségességét. 1790-ben a francia nemzetgyűlés által kiküldött bizottság természetes mértéknek a föld negyed délkörének egy tíz milliomod-részét fogadta el. E célból Dünkirchentől Barcellonaig méréseket eszközöltek. Lenois egy platinarudat készített, melynek hossza az olvadó jég hőmérsékénél éppen egy méter. 1799 december 10-iki törvénnyel a métert elfogadták alapmértéknek. A többi országok csak sokkal később hozták be a méter-rendszert. 1875 május hó 20-án Párisban több állam egyesült egy nemzetközi hossz- és súlymérték-hivatal fölállítására. Ehhez a megegyezéshez 1884-ben Anglia is hozzájárult.

A borsó háromszor-négyszer nagyobb termést ad, ha az alacsony növények hegyét, akkor mikor 15 centiméterre nőtt, a felfutóét, midőn 30 centimétert elért, lecsipjük. A lecsipett hegyek helyett három új hajtás jön elő, a melyeknél az előbbi eljárást ismételvén, ismét új hajtások fejlődnek. Magától értetik, hogy minél több hajtás van, annál több hüvely fejlődik a bokron, csak-hogy a növényeket szorgalmasan öntözni kell, ha a talaj esetleg nincs kellő erőben.

Az uborka termelésének növelése. Gyakori panasz, hogy az uborka nagyon hamar kitermi magát s egynehány jó uborka után csak elkorcsosodott, apró termést ad. Ezt megakadályozhatjuk és az uborkát hosszabb ideig tartó állandó termésre kényszeríthetjük, ha vékony lécekből ferdén állított rácsozatot alkalmazunk s az uborka szárát arra felültatjuk. Az ilyen felsültatott uborka 3-4 héttel is tovább terem és mindig szép fejlett gyümölcsöket nevel.

Elgázolta a vonat. Szerencsétlen véget ért Daszkál Trifon kladovai tanító szépségéről híres felesége. A fiatal asszony Radnára utazott, a hol le akart szállani a vonatról, a mely még nem állott meg teljesen. Eközben elesett, úgy, hogy a kerekek lábát levágták és fején, testén több veszedelmes sebet ejtettek. A szegény asszonyt Aradra szállították a kórházba, a hol a sok vérvesztés következtében meghalt.

A kerékpározó majom. Garnier tanár afrikai kutató utjáról egy nem mindennapi intelligenciával bíró majmot hozott Franciaországba.

A majmot Konzulnak hívják és többi civilizált négykezű kollégáit különösen a biciklizés terén kifejtett nagy ügyességével mulja felül. Konzul ugyanis kitűnően üli meg a biciklit és gépét a legveszedelmesebb utcai forgalom közepette is csodálatos biztossággal vezeti. A kerékpározásban azonban a csöngettyű tetszik neki legjobban. A mint felül biciklijére, elkezd csöngetni és nem is hagyja abba, a míg le nem száll róla.

A vadorzók áldozata. Aradról jelentik: Lichtenstein herceg aradmegyei iltgyói birtokán az erdőben vadorzók agyonlőtték Mattl Mátyást, a kit a herceg Bécsből hozott le. A golyók egyike fölrobbantotta a Mattl oldalán levő patronátka töltését. A robbanás elszakította Mattl jobb karját és a testébe is több golyó furódott. A szerencsétlenül járt ember 34 éves és mindössze két hónapja nős. A gyilkosokat Kapriorán elfogták.

Szép vadászsákmány. Ritka vadászsákmányt ejtett el minap ifj. Zichy Ödön gróf biharmegyei nagybirtokos a révi uradalomhoz tartozó Remecz község határában. Már hetek óta két hatalmas medve rémitgette a remeczieket, kik a földjeikre is felve jártak. A napokban végre egy oláh csász lelőtte a medvék egyikét, a gyönyörű nőstényt; a másikat pedig a fenevadra rendezett vadászaton az ifju gróf terítette le egy jól irányzott biztos lövéssel. A két méternél is magasabb óriási vadat, melynek súlya 168 kilogramm volt, kitömés végett felküldték Budapestre Lendl Adolf preparatóriumába. Ifju Zichy Ödön gróf ejtette el a magaslaki Zichy birtokon Milán exkirály tiszteletére rendezett vadászaton a legnagyobb vadkant is.

Három napig a hegyek körött. Csodálatos energiát tanusított Habel Emil 19 éves betűszedő, aki a Raxalpén szerencsétlenül járt; jobb lábát és bordáját eltörte; de a hátán csuszva mégis a legközelebbi házhoz vonszolta magát. Csodálatos a dologban az, hogy Habel három napon és három éjen át étlen-szomjan volt a szabadban; átszenvedett két zivatart és mégis fenntartotta magát. A szerencsétlenség színhelye másfél órányira van a „Kaiserbrunn“-szállodától, ahol azonban nem hallották meg Habel segélykiáltásait. A meglység, amelybe zuhant, öt méternél és Habel 74 óra hasszát feküdt a mélység fenekén.

Azigazi akasztófahumor. Pensilvania Sommercet Pa városában szombaton gyilkosság miatt halálra ítélték egy Mayers Péter nevű embert. A gyilkos megnyugodott a kellemetlen ítéletben. Hétfőn aztán újabb bűn miatt került a bíróság elé. Itt ismét rábizonyult a gyilkosság megint halálos volt az ítélet. Mayers az ítélet kihirdetésekor a lehető legciznikusabb képpel jelentette ki:

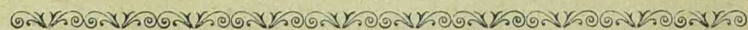
— No, a szombati ítéletben megnyugodtam, de ez ellen már fölebbezek!

A csendőrfegyver pusztítása. Podhorsban, Prága város egyik kirándulóhelyén minap véletlenségből nagy szerencsétlenség történt. Egy kerti vendéglő tanc-

termében kiránduló társaság mulatott együtt, a táncterem szomszédságában pedig az ivóban két csendőr borozgatott s Mannlicher fegyverét térde közé fogta. Egyszerre az egyik csendőr fegyvere eddig ismeretlen okból elsült, a golyó pedig átfurta a szoba ajtaját és három muzsikust ért. A zenészek egyike, Maly Jaroszlav, tizenöt éves kőművessegéd halva rogyott össze, a többi kettő veszedelmesen megsebesült. A szerencsétlenség óriási izgatottságot okozott az összegyülekezett mulatók között, a kiknek száma körülbelül hatszáz volt. A csendőrség szigorú vizsgálatot indított meg ez ügyben.

Egy leány miatt. A karssósörvényemegyei Krassova községben jó barátságban élt Kaszilkov Antal és Nagy Lajos pénzügyőr. Egyszerre azonban egy szép leány miatt összevesztek. A leány Koszilkovhoz huzott, a miért Nagy boszute sküdült. Éjjel odasompolygott alvó pajtásához s közvetlen közelből mellbe lőtte. Koszilkov sebe veszedelmes ugyan, de talán kiheveri. A merénylő azonban azt hitte, hogy áldozata meghalt; és a következő percben fölugrott az ablak párkányára, a fegyver csövet szájába téve, újból elsütötte a fegyvert, mire szétzuzott fejjelel holtan bukott ki az utcára.

Nyári ruha gesztenyefalevélből. Akik olvasták az Odisszeiát, bizonyára emlékeznek az éposz hősenek arra a kalandjára, a mikor hajótörést szenvedvén a tengeren, életén kívül semmit sem tudott megmenteni. Sok küzködés után végre is Alkinoosz király birodalmában sikerült neki kimászni a partra, a hol más hiján lombból csinált magának ruhát és így járult Nauszikaa, a király leánya elé. Odisszeuszhoz hasonló módon segített magán a minap egy bécsi fiatal ember, a kinek azonban ebben a ma már kétségkívül nem udvarképes lombruhában az osztrák főváros utcáin kellett végigvonulnia. Kundler Károly volt ez a fiatal ember. Párnapelőtt délután hazafelé menet Atzgersdorf mellett ballagott egy tó partján. Nagyon melege volt, miért is elhatározta, hogy megfürdik. Ruháját szépen lerakta a partra, eldobta szivarját és vidáman uszkálni kezdett a tóban. Mikor aztán kijött a vízből, ruha helyett füstölgő zsarátnokhalmazt talált; az eldobott szivartól ugyanis tüzet fogott a ruha és elégeit az utolsó foszlányig. Emberi hajlék nem igen volt a közelben, Kundler hát másképp segített magán. Gesztenyefa-levélből csinált magának egy nagy köpönyeget, magára borította és úgy tért haza, mezítláb és hajadonfővel, fényes nappal, végig a Speisinger-strassen, a járókelő közönség körében nem csekély feltűnést keltvén a szellős nyári ruhával.

Szerkesztői üzenetek.

Istvánfi urnak. K. P. úr teved; az illető tárczacikket ő egyenesen a mi lapunk részére küldte s az annak idején csak egyéb anyag fölhasználása miatt nem jelent meg. Ujabban egy másik elmaradt tárczáját is közöltük; a vonatkozó lapszámokat meg fogjuk neki küldeni. Vajha továbbra is megemlékeznek volt kartársairól s ügyes tollával még a jövőben is fölkeresne. Köszönet a küldöttekért s üdvözlét! **Czimek után tudakozódónak.** Mint értesülünk, Zemkó Ferencz kartársunk tartózkodási helye Nagy-Boeskö (Mármaros megye). Czímét csak mások szíveségéből tudtuk meg, mert — sajnos — úgy ő, mint állomáshelyén mintegy húsz kartársa lapunktól és mozgalmunktól távol tartják magukat. **Többeknek.** Az egyesületi előleges költségekhez való hozzájárulásról külön kimutatást fogunk szerkeszteni, mert a külön-külön való nyugtázás rendkívül sokat vonna el amúgy is drága, szűkre szabott időnkéből.

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos
Podhorszky Emil.

Köszönetnyilvánítás.

Ö Fensge Salvator Lipót főherczeg udvari mesteri hivatala.

Általános Asbestáru-gyár.

Ő császári és királyi Fensége Salvator Lipót Főherczeg rendkívül meg van elégedve az asbestalppal beült cipőkkel. Ő Fensége hosszabb gyalog kiránduláson használta e cipőket és érezte, hogy lábai nem fáradtak úgy el, mint más közönséges cipőknél. Küldök egy pár vadász-cipőt hogy annak a mintájára készítsenek másikat asbestalpbéléssel, ugyanannál a cipősznél s aztán küldjék ide.

Hisszük, hogy e vadász-cipők ép oly jók lesznek és ép oly megfelelők, a mint megfelelőek voltak a szalonzipők. Zágráb, 1898 július hó 8-án. KRAHL, huszárkapitány.

Magyarország volt miniszterelnöke, a közigazgatási bíróság elnöke, a következőket írja:

Tisztelt Doktor ur! Az asbestbetétű cipők kitűnőnek bizonyultak, szilárdan és puhán járok; megszünt minden lábfájásom, úgy hogy — azt hiszem — lábajom semmi további orvoslást nem igényel. Szíves tanácsát köszöni

Dánoson, 1897 évi szeptember 17-én.
tisztelő híve WEKERLE SÁNDOR

Nincs többé lábfájás!

Óvjuk lábainkat az izzadástól

Sem tyúkszem, sem izzadós láb, sem bőrkeményedés, sem lábdaganat, sem lábégés.

Rövid idei viselés után megkönnyebbül a járása annak, ki cipőjét dr. Högyes-féle, az egész világon szabadalmazott asbestalpbélésel látja el.

Kettősvastagságn 1 fnt 20 kr. egyszerű 60 kr. homoktalp 40 kr. gyermekeknek fele.

Az asbestalpbélés kitűnőségét legjobban bizonyítja, hogy a cs. és kir. közös hadseregnek és a m. kir. honvédségnek eddig 22.500 pár szállított.

Szétküldés csakis utánvétellel, vagy a pénz előleges beküldése mellett. Felvilágosítások, prospectusok és köszönetnyilvánítások ingyen.

Erdészeknek 10% árengedmény.

Kapható kizárólag az Asbestáru-gyár betéti társaság. Budapest, VI., Sziv-utca 18.

MEGJELENT

a

BLUM ÉS TÁRSA

udvari egyenruha szállítók

legujabb árjegyzéke.

Kérjen mindenki egy példányt ezen kiváló elsőrangú czégtől, mely bérmentve lesz azonnal beküldve.

A nagyméltóságu földmívelésügyi m. kir. Ministeriumnak 1894 évi augusztus hó 11-én kelt magas intézkedésével,

czégünk ujjolag megbízott

a nagytekintetű erdőtisztek és az erdészeti altisztek egyenruha szállításával.

Tisztelettel értesítjük, hogy nálunk minden néven nevezendő egyenruházati czikkek

hivatalos uton részletfizetésre

megrendelhetők.

POLGÁRI RUHÁK

a legjobb francia és angol divat szerint készíttetnek.

Vidéki megrendelések kiváló figyelemmel eszközöltetnek.

Óvakodjék mindenki oly czégektől, melyek olcsóbb ajánlattal akarják régi vevőinket félrevezetni.

Kiváló tisztelettel

BUDAPEST, IV.

Sütő utca 2, Szervitater sarkán.

BLUM és TÁRSA

elsőrangú egyenruha készítő intézete.

Ő csász. és kir. Fensége József főherczeg udvari szállító. Szerb kir. udvari szállítók. A földm. m. kir. miniszterium szállító.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.